

Kr. Aktier, som det paaahviler ham at modtage“, samt endelig *da* Folketinget har henvist dette Andragende til Ministeren, saa „har man ment, at der er Anledning for Staten til ikke fuldt at fastholde den Lyngby—Vedbækbanen tildelte Undtagelsesstilling, og nærværende Lovforslag tilsigter derfor“ — at give Grosserer Alfred Christensen 56,600 Kr.

Hertil skal først bemærkes, at det utiltalende ved den hele Sag ingenlunde formindskes derved, at Lovforslagets Motiver ved et uheldigt anbragt „*derhos*“ unægtelig have faaet Udseende af at ville anføre Ingeniør Ernst' Overskridelser som en Begrundelse i 2den Række, uagtet det officielle Syn paa Overingeniørens Privatforretninger selvfølgelig maa være det, at Staten intet som helst Ansvar har for dem, hvad Ministeren i Landstingsdebatten paa Foranledning fra Mindretallets Side maatte „give fuldkommen Ret i, at den Omstændighed, at der har været Fejl i Overslaget, som mulig skyldes Overingeniøren, ikke kan afgive noget Motiv for Statskassen til at træde til, idet saadanne Fejltagelser maa staa ganske for de privates egen Regning, som have brugt Overingeniørens Assistance“. (Landstingstidende 1904—05 Sp. 152).

Tilbage staar da som Ministeriets eneste Motivering af Lovforslaget det, at Rigsdagen *paa fejlagtigt Skøn og Forudsætning*, som bristede, har vedtaget Loven om Banens Anlæg, men mere behøver Udvalgets Flertal heller ikke, det begrunder sin Indstilling om Lovforslagets Vedtagelse alene derved, „at Rigsdagen under en Forudsætning, der har vist sig fejlagtig, har stillet Lyngby—Vedbækbanen ugunstigere end de øvrige 28 Baner“. Og gransker man, hvori Rigsdagens fejlagtige Forudsætninger bestod, saa oplyser Flertallet, „at man saavel i Folketinget som i Landstinget mente, at det var en særlig lukrativ Bane“.

Dette er ganske urigtigt. For Folketingets Vedkommende var Forholdet ved Lyngby—Vedbækbanens oprindelige Fremkomst som selvstændigt Lovforslag og

senere ved dens Indlemmelse i det store Forslag om de 27 Baner, begge Dele i Samlingen 1892—93, dette, at ikkun et eneste Medlem har talt til Bedste for Lyngby—Vedbækbanen, og det var Folketingsmanden for Lyngbykredsen, Oberst Colding, da han i 1892—93 paa Grosserer Alfred Christensens Vegne indbragte Lovforslag om denne Bane (Tidende Sp. 3446). Men han udtalte da ogsaa ganske aabent, „at den efter al Sandsynlighed og alle Beregninger vilde kunne betale sig særdeles godt“. Og at han udtrykte Grosserer Alfred Christensens Mening om Banens lovende Udsigter, det fremgaar af, at Forslaget kun forlangte $\frac{1}{5}$ (en Femtedel) i Statstilskud, medens der i samme Rigsdagssession blev forelagt ganske lignende Forslag om mindst 12 eller 15 andre Privatbaner, som krævede $\frac{1}{3}$ i Statstilskud, samt deraf, at han senere paa Samlingen ogsaa indbragte Ændringsforslag for at faa Banen med paa Lovforslaget om de mange Privatbaner (27, blev senere 29), hvor han selv foreslog, at Banen kun skulde have et minimalt Tilskud til Ekspropriation, og selv udtalte overfor Ministeren, at denne Bane godt vilde nøjes med, hvad der blev den tilstaaet (Tidenden Sp. 3450). Under hele Debatten om de 27 Baner faldt der ikke fra noget eneste andet Medlem nogen eneste Udtalelse om Lyngby—Vedbækbanen som et rentabelt, ensidige lukrativt Foretagende.

Altsaa, Folketinget er skyldfrit i dette Forhold, men nu Landstinget? Landstingets Stilling til Banen kan nu kun kendes af Betænkningen og Ordførerens Udtalelser i Samlingen 1893—94, hvor Forslaget blev genoptaget i Folketingets Affattelse fra Aaret forud. Flertallet holder sig til Ordførerens mundtlige Ord i Debatten. Mindretallet finder det i og for sig mere korrekt og tillige mere forsvarligt overfor Ordføreren, at holde sig til den skrevne Betænkning. I Betænkningen skrev Ordføreren (Tidenden 1893—94, Tillæg B. Sp. 1686): „Af Hensyn til Kostbarheden ved Anlægget af Lyngby—Vedbæk-